3
2005
Apare lunar, pe data de 20

Cărticica Draga mea pentru copii

Coada șopârlei

și alte poezii, povești, cântecele, ghicitori

CASA

sumar

3
2005

2 Primăvara
3 Coada șopârlei
8 Ghici, ghicitoarea mea
9 Puiul politicos
11 Păpușa mea
12 Ora de lectură
13 Ursulețul somnoros
16 Rândunica
17 Clopoțelul fără glas
22 Joc - Labirintul
23 Scrisoare către tata
24 Meniul preferat / Pisicuța
Concurs Vulpea academiciană
28 Soluții la jocurile din nr. 2
28 Taloane de abonament
29 Firul de iarbă
30 Zmeul
31 Rugămintea îndeplinită

Cărticica *Draga mea* pentru copii

Editată de CASA

Președinte Director General: MARIANA BRĂESCU
e-mail: director@casalux.ro

Poezii și povești trimise de cititori
Ilustrația: Mircea Toia
PUBLICITATE:
Tel.: 314.54.23, tel./fax: 314.54.25
e-mail: publicitate@casalux.ro
DIFUZARE:
Tel.: 317.01.18; 0740/089.745; 0740/089.748; tel./fax: 317.01.17

Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
sector 1, cod 010652, București
Tel.: 317.01.11; 0740/040.205; tel./fax: 317.01.13
e-mail: dragamea@casalux.ro
ISSN 1584-9112

Vulpea și gâsca

Vulpe, tu mi-ai furat gâsca,
Dă-mi-o înapoi!
Vulpe, tu mi-ai furat gâsca,
Dă-mi-o înapoi!
Că de nu, eu vin cu pușca
Și cu trei copoi!
Că de nu, eu vin cu pușca
Și cu trei copoi!
Lele vulpe, fii cuminte,
Nu mai tot fura!
Lele vulpe, fii cuminte,
Nu mai tot fura!
Gâște fripte și plăcinte,
Nu-s de mutra ta.
Gâște fripte și plăcinte
Nu-s de mutra ta.

Vioara

O vioară mică de-aș avea,
O vioară mică mi-ar plăcea.
Toată ziua aș cânta
Multe cântece cu ea:
Uite-așa și uite-așa,
Toată ziua aș cânta!
Uite-așa și uite-așa
Multe cântece cu ea!

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori.

Frumoasa din pădurea adormită

A fost odată, într-o țară îndepărtată, un împărat și o împărăteasă care erau foarte triști fiindcă nu aveau copii, deși își doreau foarte mult. După ma[illegible] ani, într-o zi, când împărăteasa se scălda în apa unui râu o broscuță fermecată s-a apropiat și i-a spus:

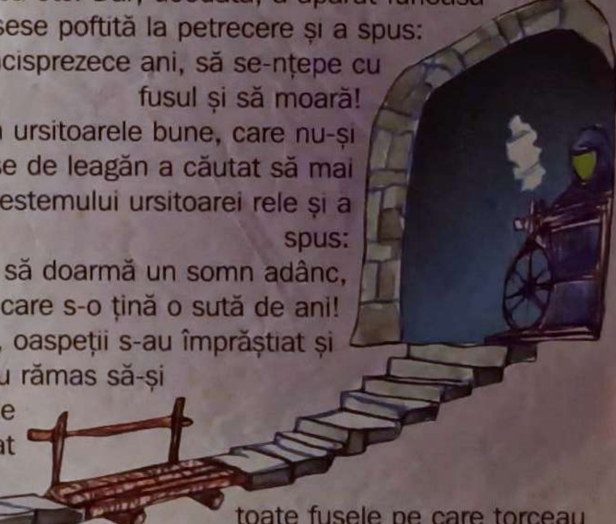
- Mărită împărăteasă, dorința ți se va îndeplini și în curând vei avea o fetiță.

Și, într-adevăr, nici nu a trecut anul și împărăteasa avu o fetiță frumoasă, cum nici nu-ți poți închipui alta ca ea. Împăratul era bucuros, cum nu fusese niciodată în viața lui și s-a hotărât să dea o petrecere mare în cinstea fetiței sale.

Și la această petrecere a chemat rude, prieteni, cunoscuți și pe ursitoare (zâne care, după cum spun poveștile, pot să dea oamenilor lucruri bune sau rele în viață).

Erau treisprezece ursitoare și împăratul a poruncit să le fie servite bucatele în farfurii de aur, dar avea numai douăsprezece farfurii. Și atunci s-a hotărât să nu o mai invite și pe cea de-a treisprezecea ursitoare. Petrecerea a început, ursitoarele au venit și după ce au mâncat bunătățile din farfuriile de aur, au trecut pe la leagănul fetiței și i-au urat numai lucruri bune: să fie frumoasă, bogată, cuminte, bună, harnică etc. Dar, deodată, a apărut furioasă ursitoarea care nu fusese poftită la petrecere și a spus:

- Când va împlini fata cincisprezece ani, să se-nțepe cu fusul și să moară!

Apoi a plecat. Atunci, una din ursitoarele bune, care nu-și isprăvise urarea, apropiindu-se de leagăn a căutat să mai scadă puțin din puterea blestemului ursitoarei rele și a spus:

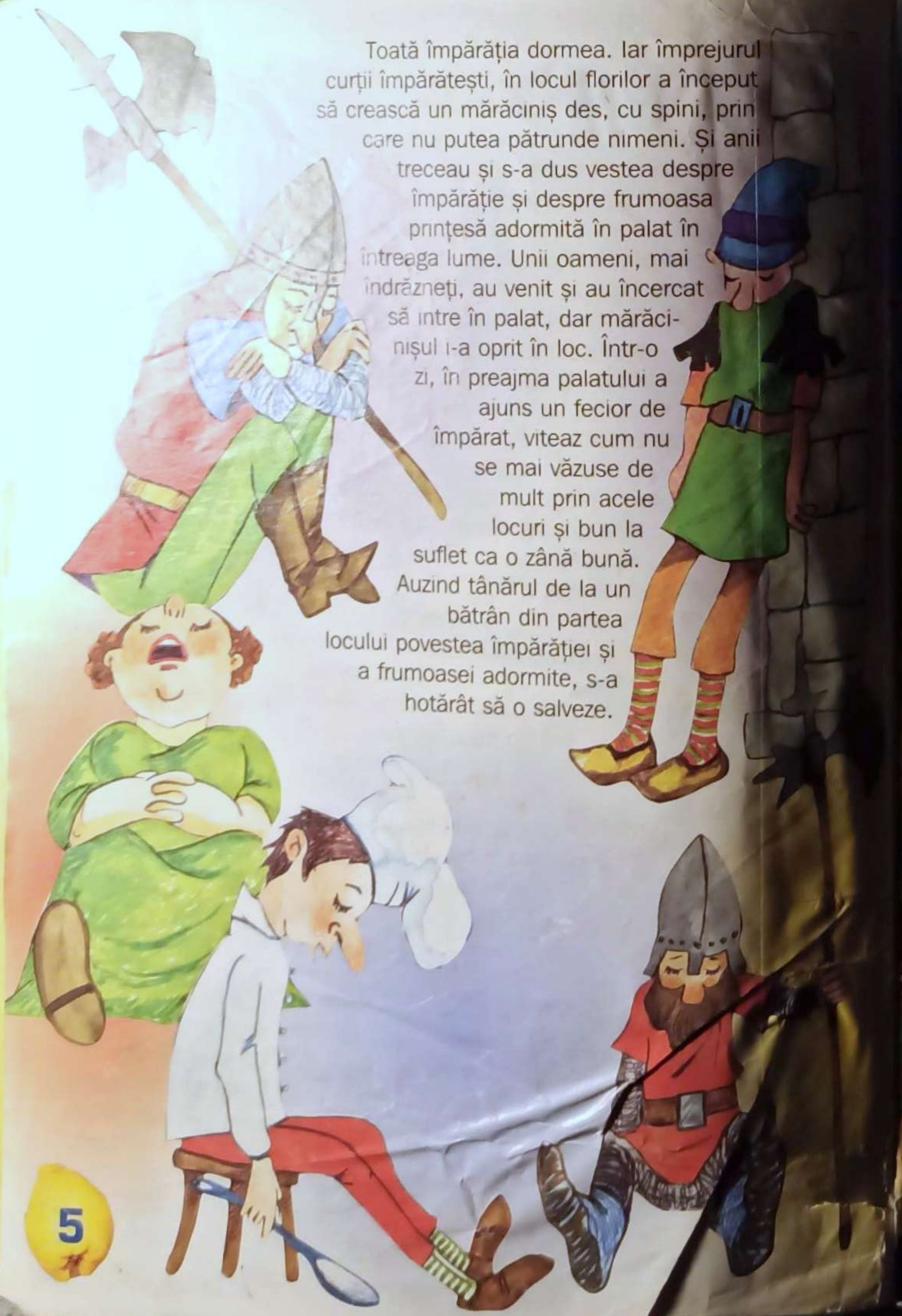
- ...Dar să nu fie moartă, ci să doarmă un somn adânc, care s-o țină o sută de ani!

Petrecerea s-a terminat, oaspeții s-au împrăștiat și împăratul cu împărăteasa au rămas să-și crească fetița. Înfricoșați de blestemul ursitoarei, ei au dat ordin să fie strânse toate fusele pe care torceau lâna femeile din împărăție și să fie aruncate ca să nu se înțepe cumva copila lor într-un fus. Anii treceau, fetița creștea cu fiecare zi se făcea mai frumoasă, mai bună, mai harnică și toată lumea o iubea.

Tocmai în ziua în care a împlinit 15 ani, împăratul și împărăteasa au plecat puțin de acasă și au lăsat-o pe fata lor singură. Plimbându-se prin palat, aceasta a ajuns la niște scări întortocheate, care au dus-o la un turn vechi. Ușa turnului era încuiată pe dinafară și răsucind cheia ruginită în broască, ușa s-a deschis și fata împăratului a intrat într-o cămăruță în care o bătrână torcea cu fusul. Nici nu s-a apropiat bine fata împăratului de ea și fusul a și înțepat-o în deget. Imediat un somn adânc a cuprins-o pe fată și a adormit pe loc, așa cum blestemase ursitoarea. A adormit și bătrânica lângă ea, au adormit pe rând curtenii și slujitorii din palat, și caii și păsările, ba chiar fluturii, albinele și muștele. Iar când s-au întors împăratul și împărăteasa acasă, au adormit și ei imediat ce au intrat în palat, fără să-și dea seama ce se întâmplă.

Ilustrații: MIRCEA TOIA

Toată împărăția dormea. Iar împrejurul curții împărătești, în locul florilor a început să crească un mărăciniș des, cu spini, prin care nu putea pătrunde nimeni. Și anii treceau și s-a dus vestea despre împărăție și despre frumoasa prințesă adormită în palat în întreaga lume. Unii oameni, mai îndrăzneți, au venit și au încercat să intre în palat, dar mărăcinișul i-a oprit în loc. Într-o zi, în preajma palatului a ajuns un fecior de împărat, viteaz cum nu se mai văzuse de mult prin acele locuri și bun la suflet ca o zână bună. Auzind tânărul de la un bătrân din partea locului povestea împărăției și a frumoasei adormite, s-a hotărât să o salveze.

Degeaba a încercat bătrânul să-i spună că nu se poate, că mărăcinii nu-l vor lăsa să treacă sau că ursitoarea rea l-ar putea supăra și mai mult. Viteazul și-a scos sabia, a încercat să taie un mărăcine și mărăcinii se înclinau în fața lui și se transformau în flori pe unde trecea el. A intrat în curte, a văzut cum dorm toți, a căutat turnul și a găsit-o pe frumoasa prințesă adormită. Când a văzut cât era atât de frumoasă, fără să stea pe gânduri, s-a aplecat și a sărutat-o. Și imediat, frumoasa fată s-a mișcat, a deschis ochii și s-a trezit din somnul adânc, întrebându-se ce s-a întâmplat cu ea. S-a trezit și bătrânica de lângă ea, iar în palat s-au trezit împăratul și împărăteasa, curtenii, slujitorii, animalele, păsările și gâzele. Totul a prins viață când feciorul de împărat a coborât din turn cu frumoasa prințesă, iar împăratul și împărăteasa nu-și mai reveneau din uimire și bucurie. Astfel, curajul și dragostea feciorului de împărat au rupt vraja cea rea. El i-a cerut împăratului fata de soție și au făcut o nuntă mare și frumoasă, de care s-a dus vestea în toată lumea. Și au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți.

Ciupercuța cu papuci

Ciupercuța cu papuci
A pornit-o pe cărare.
- Unde te duci, unde te duci?
Strigă Izma și-o Cicoare.
- La oraș, dragele mele,
Le răspunse ea voioasă,
Să îmi cumpăr picățele
Și-o umbrelă mai frumoasă.
- Ia-mi și mie umbreluță
Că sunt mică și drăguță
Și aș vrea să fiu ca tine
O ciupercă foarte bine!

Ilustrații: MIRCEA TOIA

Luna nouă

Lună, lună nouă,
Taie pâinea-n două!
Ție - jumătate,
Mie - sănătate!

Povestește cu

Ce mi-a prietena mea

A fost odată o pisicuță frumoasă, cu blănița albă și curată, cu codița stufoasă ca o veveriță și tare șireată pe care o chema Pufișor. Ea știa să toarcă, să rostogolească mingea, să se joace cu un ghem de lână, dar mai știa și să spună și povești frumoase. Iată ce mi-a povestit Pufișor.

Era o zi frumoasă de vară. Toate florile înfloriseră și iarba verde strălucea sub razele soarelui. Stăpâna casei avea un nepoțel cuminte, harnic și ascultător pe care îl chema Filip. Mergea în fiecare zi la grădiniță cu bunica, iar când se întorcea acasă ne jucam împreună de-a v-ați ascunselea. Într-o zi, când Filip împreună cu bunica plecară la grădiniță, unde îl așteptau copiii, eu am rămas singură acasă în camera lui Filip și priveam pe fereastră vrăbiuțele jucăușe care parcă-mi făceau în necaz că puteau să se joace printre crengile castanului din fața casei. Filip uitase pe masă o carte cu povești. Ce poze frumoase avea cartea! Toată lumea animalelor poposise aici: pisicuțe, cățeluși, iepurași, ursuleți și multe altele. Privisem și eu curioasă într-o seară, când Filip primise cartea de la tăticul lui. Cartea era deschisă la poza unei pisicuțe care semăna perfect cu mine.

latre cu furie. Fiecare animal începu să pună în aplicare misiunea pe care o avea de îndeplinit. Lui Iepurilă i se încrețise pielea de frică și tremura tot. Motanul Ferdinand sări pe gard și atrase câinii spre el. În această clipă, vulpea dădu un brânci porții care se deschise larg și câinii năvăliră în goană după motan, pe uliță.

Motanul Ferdinan
câinii în urma lu
într-un copac și
țintă, luară u
alerga prea repe
îl avea în sp

Afli soluția jocului în numărul viitor.

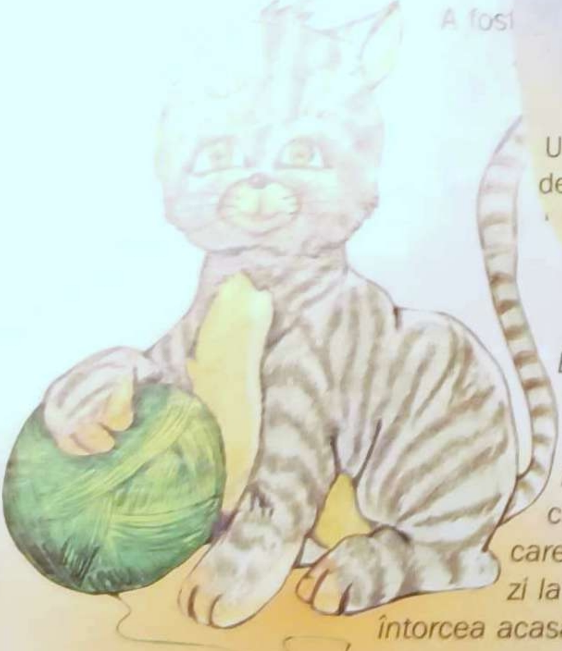
Atunci, ariciul - care nu mersese în sat din cauză că era cam încet la mers, ieși în calea câinilor. Aceștia se aruncară peste el, să-l muște. Se înțepară însă în țepii acestuia și o luară la fugă înapoi, schelălăind. Scăpată de câini, vulpea îl duse pe ursuleț la vizuină, unde mama lui îl aștepta îngrijorată. Când îl văzu, îl strânse în brațe lăcrimând și-l sărută de zeci de ori.

Curând sosiră și celelalte animale. Ursulețul fu așezat pe un așternut de

A fost

frunze proaspete, iar ursoaica îi punea pe tălpi buruieni de leac. Ursulețul le povesti tot ce a pătimit de la ursarii care au vrut să-l învețe să joace. Ursoaica îi dojeni și îi spuse că nimic nu se poate

po... face pe lume fără muncă și oboseală, nici chiar să dansezi.

Era o zi frumo...
Toate florile înflorise...
verde strălucea sub raz...
lui. Stăpâna casei avea ...
cuminte, harnic și ascultă...
care îl chema Filip. Mergea ...
zi la grădiniță cu bunica, ia...
întorcea acasă ne jucam împreun...
ascunselea. Într-o zi, c...
una cu bunica plecară la grădiniță, unde îl așteptau co...
singură acasă în camera lui Filip și priveam pe fereast...
jucăușe care parcă-mi făceau în necaz că puteau să...
crengile castanului din fața casei. Filip uitase pe m...
povești. Ce poze frumoase avea cartea! Toată lum...
posise aici: pisicuțe, cățeluși, iepurași, ursu...
Privisem și eu curioasă într-o seară, când l...
tăticul lui. Cartea era deschisă la poza une...
perfect cu mine.

Negrilă a promis tuturor că de acum înainte va fi harnic și ascultător, iar vulpea a glumit pe seama lui lepurilă, care a primit o lecție împotriva fricii, apoi ...ele, luându-și rămas bun, se despărțiră, împrăștiindu-se fiecare la casele lor.

Era o zi frumoasă de toamnă, exact ca în toiul verii. Și cum nu prea avea ce face pe acasă, Piticot a ieșit să prindă fluturi. Și soarele era așa de puternic încât, pe măsură ce alerga, umbra lui era tot altfel decât ar fi trebuit. Care dintre umbre este cea a lui Piticot: A, B. C, D, E sau F?

C

F

Afli soluția jocului în numărul viitor.

Râma

JOC

Ați văzut și voi râme, dragi copii, și cu siguranță [illegible] speriat de ele. Ei bine, nu aveți de ce. Ele nu fac rău nimănui, ba [illegible] ele se hrănesc cu anumite substanțe din pământ, îl [illegible] și elimină substanțe nutritive care fac bine plantelor. Dar nu au [illegible] pentru că toată ziua și [illegible] noaptea sapă la tunelurile lor, așa [illegible] am gândit să-i facem [illegible] râme o mică vizuină căptușită cu fire de iarbă. O ajuți tu [illegible]?

Afli soluția jocului în numărul viitor.

Două rațe și-un gânsac

Două rațe și-un gânsac
Au pornit-o: mac! mac! mac!
Lipa-lipa pe cărare
Să mai facă o plimbare.
- Ce să stăm așa pe loc?
Zice o rață mai cu foc.
Iar moțatul de gânsac
Hai în lume: mac! mac! mac!
Ce să stăm în bătătură pe
grăunțe și-acritură?
Deal, livadă vrem acum,
Hai, suratelor, la drum!

Și-au ajuns într-o livadă,
Iarbă bună-ncep să roadă.
Ce de bunătăți mai sunt,
Dar e noapte și e vânt.
Dacă vin și niște ploi,
Ce vom face-aicea noi,
Singure sub bolta albastă?
Haideți iar la casa noastră!
Și sătule de plimbare,
Lipa-lipa pe cărare,
Vin acasă: mac! mac! mac!
Două rațe și-un gânsac.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

8 noiembrie

În ziua de 8 noiembrie a fiecărui an, Biserica îi cinstește pe Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil și împreună cu ei pe toți îngerii.

Ce sunt îngerii? Îngerii sunt niște ființe fără trupuri, spirite, „duhuri slujitoare" care trăiesc în preajma lui Dumnezeu în cer, Îl slujesc, Îl cinstesc, Îl ascultă și Îi cântă mai frumos decât poate cânta orice om. Totodată, ei sunt și prieteni și ocrotitori ai oamenilor și vestesc oamenilor voia lui Dumne-zeu. Cuvântul „înger" înseamnă tocmai acest lucru: vestitor, crainic, trimis.

Deși îngerii nu au trup, atunci când se înfățișează oamenilor iau înfățișare omenească, de obicei de tineri frumoși pentru ca oamenii să nu se teamă. Îngerii apar înconjurați de o lumină puternică și sunt înfățișați cu aripi mari, ca să înțelegem rapiditatea cu care ei călătoresc din „lumea lor nevăzută" în lumea noastră a oamenilor.

Fiecare om are îngerul său păzitor trimis de Dumnezeu la botez ca să-l însoțească, să-l sfătuiască și să-l apere de rău toată viața. Toate gândurile noastre frumoase și curate, toate faptele bune pe care le facem se nasc în sufletul nostru la îndemnul îngerului păzitor. De aceea, dragi copii, este bine ca seară de seară să vă spuneți rugaciunea către îngerașul păzitor.

Cei mai cunoscuți îngeri sunt arhanghelii Mihail și Gavriil. Cu mult timp în urmă, niște îngeri răi, necredincioși și foarte mândri, conduși de îngerul Lucifer, s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și n-au mai vrut să-L asculte și să-L slujească. Atunci Arhanghelul Mihail, în fruntea oștirii îngerilor buni și credincioși a luptat împotriva lui Lucifer și a armatei sale de îngeri răi, până l-a înfrânt și l-a izgonit din cer.

Drept răsplată, bunul Dumnezeu l-a pus pe Mihail căpetenia tuturor cetelor de îngeri buni și credincioși, care trăiesc în cer, în apropierea Lui.

Sfântul Arhanghel Gavriil ne este mai cunoscut fiindcă el a fost cel care a binevestit-o pe Fecioara Maria de nașterea lui Iisus, tot el i-a vestit lui Zaharia nașterea fiului său Ioan Botezătorul. Se spune că Gavriil a fost îngerul care a răsturnat piatra de pe ușa mormântului lui Iisus și tot el le-a dat femeilor mironosițe vestea Învierii.

Iată în cele ce urmează o minune săvârșită de Sfântul Arhanghel Mihail:

Aproape de cetatea Colose se afla un izvor de apă făcătoare de minuni. Mulți bolnavi veneau aici și se vindecau de orice suferință. Odată, a venit aici și un păgân (un om străin de credința creștină și de Hristos) împreună cu fiica lui, mută din naștere. Cum a băut apă din acel izvor, imediat fata a început să vorbească. În semn de mulțumire, păgânul a zidit o biserică frumoasă închinată Sfântului Arhanghel Mihail în care el a primit sfântul botez și s-a făcut creștin.

Tot mai mulți oameni au început să vină la această biserică în care se săvârșeau multe minuni. Acest lucru i-a nemulțumit pe păgânii din cetatea Colose care au pus gând rău bisericii și preotului Arhip, un om cu viața sfântă. Ei au pus la cale să abată asupra bisericii un râu care curgea prin apropiere, ca să înece biserica și pe slujitorul ei. Dar, când apele râului au început să curgă năvalnic spre biserică, a apărut însuși arhanghelul Mihail care, încurajându-l pe Arhip, a lovit puternic cu un toiag piatra mare pe care se sprijinea altarul bisericii și pe dată s-a căscat sub ea o prăpastie mare în care a năvălit torentul de apă. De atunci, acest loc se numește „Hones", adică „mistuire", amintind de felul în care apa este înghițită de prăpastia din piatră, deschisă prin minune înfăptuită de Arhanghelul Mihail, care a salvat de la pieire biserica și pe cei ce se rugau într-însa.

La mulți ani tuturor celor care poartă numele de Mihai, Mihaela, Gavril, Gabriel, Gabriela!

Repovestit de Cristina Manea

Cuviosul Dimitrie cel Nou din Basarabi, ocrotitorul Bucureştilor

27 octombrie

Cuviosul Dimitrie Basarabov, ocrotitorul Bucureştilor, s-a născut de mult, acum vreo 700 de ani la sud de Dunăre, în satul bulgar Basarabi, pe valea râului Lom. Când a crescut mare s-a făcut păstor de vite şi avea grijă de cireada satului, pe care o ducea în fiecare zi la păşune. Dimitrie era un om foarte bun şi credincios şi cât timp stătea cu vitele la păşune, se ruga mereu lui Dumnezeu. Atât de bun era şi atât de mult se ferea să facă rău cuiva, om sau animal, încât, după ce a călcat din greşeală pe cuibul unei păsări şi i-a strivit puii şi-a pedepsit piciorul să umble numai desculţ, timp de trei ani, vara şi iarna, ca să-şi ispăşească greşeala.

Văzând credinţa şi bunătatea lui, Dumnezeu i-a dat gândul să meargă la o mânăstire, să se călugărească. Aşa că Dimitrie a lăsat animalele şi a intrat la o mânăstire, unde a stat mai mulţi ani, postind şi rugându-se lui Dumnezeu. Dar lui îi plăcea să trăiască mai mult singur, retras în mijlocul pădurii. De aceea a plecat din mânăstire şi a stat singur într-o peşteră săpată în stâncă, hrănindu-se numai cu fructele pădurii, gândindu-se la Dumnezeu şi rugându-se Lui pentru toţi oamenii (a dus deci o viaţă de pustnic) până a ajuns bătrân. Atunci s-a aşezat pe o lespede de piatră, în peştera lui şi acolo a murit, neştiut de oameni. Stânca în care era peştera s-a prăbuşit după un timp în apa râului Lom, cu tot cu trupul Sfântului Dimitrie. Deasupra apei, acolo unde zăcea trupul sfântului, apăreau noaptea flăcărui albastre, iar oamenii credeau că este o comoară îngropată în apa râului. Sfântul Dimitrie i s-a arătat în vis unei fetiţe bolnave din satul apropiat, i-a arătat locul unde este trupul lui, sub apă, şi i-a spus: „De mă vor scoate părinţii tăi de aici, eu te voi vindeca". Fetiţa a povestit visul ei părinţilor, aceştia preoţilor şi cu toţii s-au dus la râu şi au început să caute în locul arătat fetiţei în vis. Şi au găsit într-adevăr, în prundişul râului, trupul întreg al lui Dimitrie, pe care l-au scos din apă. Şi imediat fetiţa bolnavă s-a

Primăvara

Trimisă de **Joiţa Geoorgeta Coarnă**, Wolfsburg, Germania

Când marte-n ţară a sosit
Şi toată neaua a topit,
Când ghioceii-n grădiniţă au albit
Un vânt de primăvară a pornit.
Când colţul ierbii-a răsărit
Şi-o rază blând ne-a încălzit
Atunci ştim bine că afară
E zvon de primăvară.
Când cucul cântă-n dumbrăvioară
Şi cornul este în floare iară,
Când larma mare e-n lăstar
E primăvară iar!

De ce are șopârla coadă

Odată, demult, pe când toate animalele trăiau în pace ocupându-se fiecare de rostul său, locuia în mijlocul unei păduri umbroase un fel de doctor despre care unii spuneau că ar fi chiar vrăjitor, deși nimeni nu-l văzuse vreodată făcând vreo vrajă. Oricum, toate păsările și animalele îl iubeau și nu de puține ori veneau la el să-i ceară sfatul sau să caute un leac.

La marginea acelei păduri se aciuase de la o vreme o ființă cam ciudată care nu se apropia niciodată de oglinda apei, deși semăna destul de tare cu broscuțele cele verzi ce se zbenguiau acolo. Era destul de retrasă, ba unii pretindeau că au văzut-o stând tristă pe pietrele încălzite de soare. Ba, mai

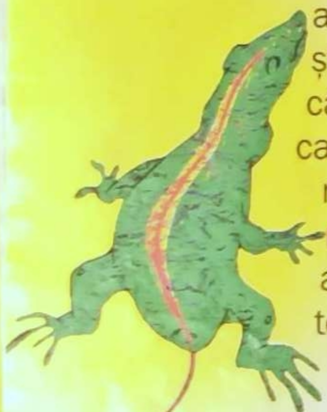

mult, o gărgăriță venise cu vestea precum că acea făptură ciudată ar fi o șopârlă. Locuitorii pădurii auziseră despre așa ceva, dar nu văzuseră niciodată o șopârlă în carne și oase și, după cum spunea o coțofană care colindase până departe, șopârlele ar fi trebuit să aibă coadă, iar cea despre care vorbim nu avea nici urmă!

De partea cealaltă, șopârla - căci șopârlă era - căzuse în melancolie, deoarece auzise și ea că strămoșii ei îndepărtați aveau cu toții cozi care mai de care mai frumoase. Și s-a frământat ea nopți de-a rândul căutând un leac pentru așa un necaz. Dar iată că într-una din zile în care, după obiceiul cunoscut, se tolănise la soare pe lespedea ei favorită, auzi o conversație între un melc și o lăcustă care povesteau de zor cum vraciul acela din inima pădurii vindecase mai de curând o privighetoare ce-și pierduse glasul. Ce să-i faci, mâncase atâta înghețată încât i se răcise până și coada! Și auzind șopârla discuția, se hotărî pe loc să pornească în căutarea tămăduitorului. Poate găsea leac și pentru codița ei!

I-a trebuit șopârlei o jumătate de zi până să dibuiască sălașul vraciului și după mai multe codeli se înfățișă înaintea acestuia. Avea inima cât un purice, căci nu știa cum o va primi. Dar mare-i fu uimirea când a constatat că în afara unor veșminte cam ciudate vrăjitorul era un om ca toți oamenii, doar că în plus el cunoștea graiul animalelor și păsărilor, pe care era gata să le ajute. Și atunci se apucă șopârla să-i povestească durerea ei, cum nu putea să dea ochii cu celelalte animale din pădure pentru că fiecare avea o coadă mai mare sau mai mică și numai ea nu avea nimic. Până și iepurașul cel pufos, cu bucățica lui de coadă, făcea glume pe seama ei! Vraciul dădu din cap înțelegător și rosti:

- Uite, am aici o colecție de codițe. Alege-ți una și eu voi face să fie a ta. Dar gândește-te bine, alege ceva să ți se potrivească, că altfel ce au râs animalele de tine până acum, vor râde mai abitir dacă vei avea o coadă nepotrivită!

A stat șopârla pe gânduri și a probat o mulțime de cozi; dar nici una nu i se potrivea, ba era din ce în ce mai caraghioasă de-i venea să-și smulgă părul din cap, dacă ar fi avut așa ceva! În cele din urmă a trebuit să mărturisească: nu i se potrivea nici o codiță și ochii i se umplură de lacrimi.

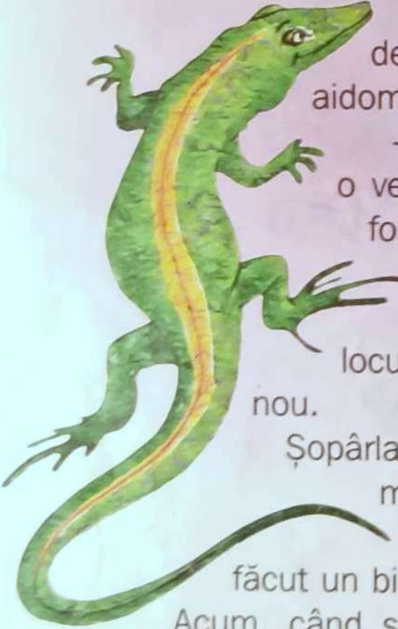
Văzând-o vrăjitorul așa de tristă o mângâie și-i spuse:

- Întoarce-te aici peste trei zile și îți voi alcătui o coadă care să ți se potrivească, așa cum au avut și strămoșii tăi.

I-a mulțumit șopârla și a plecat cu speranța în suflet.

Cele trei zile au trecut de parcă ar fi fost trei ani și, iată, cu sufletul la gură șopârla se înfățișează înaintea vraciului.

- Bine ai venit!, îi ură acesta. Iată, așa trebuie să arate codița ta.

Și, într-adevăr, era o frumusețe de coadă, lungă și verde, potrivită aidoma înfățișării șopârlei!

- Uite ce e, spuse vraciul, coada asta o vei purta mereu, dar pentru că nu a fost așa de la început, să știi că trebuie să ai mare grijă pentru că se va desprinde cu mare ușurință de la locul ei și voi fi nevoit să ți-o așez din nou.

Șopârla i-a mulțumit frumos, căci cea mai mare răsplată pentru vraci era să primească mulțumirile celui ce i-a făcut un bine. Și a plecat țanțoșă prin pădure.

Acum, când sta tolănită pe lespedea bătută de soare, își mișca frumusețea de coadă, ondulând-o în toate direcțiile sub privirile admirative ale celor ce întâmplător treceau pe acolo. Ba mai mult, nici măcar nu se îngrijea că ar putea avea un accident sau că i-ar fura-o cineva pentru că știa că oricând putea să se întoarcă la căsuța vrăjitorului, de unde ar fi primit o altă codiță. De atunci toți urmașii șopârlei dacă aveau vreun necaz sau îi urmărea șoimul ori vulpea își lăsau codița în plata Domnului spre uimirea atacantului și o rupeau la fugă. Vor căpăta o altă codiță dacă vor ști unde să se ducă și ce să ceară. Sau poate că de atunci codița aceasta miraculoasă nu o mai cereau de la nimeni pentru că le creștea din nou.

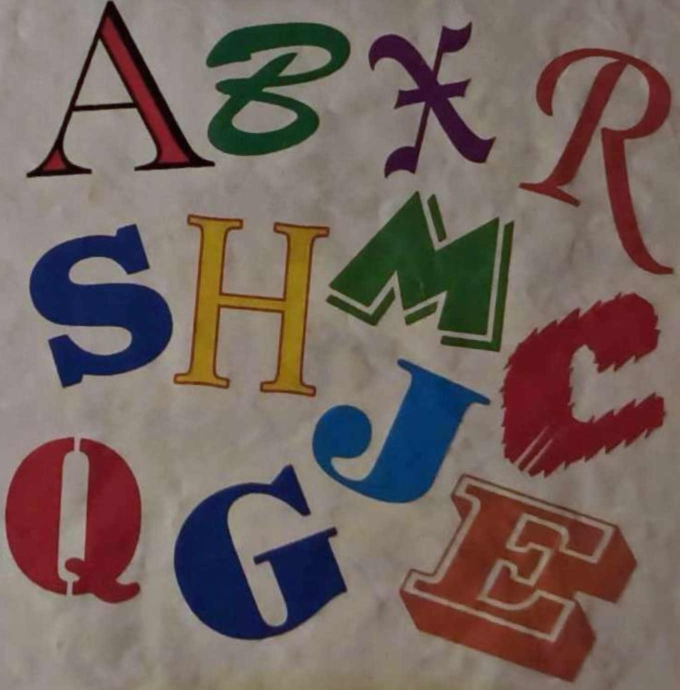
LUMINIȚA T.

Luminos și colorat
Peste lume aruncat.

Sunetele-au
Câte-un semn,
De le știi
La scris te îndemn!

Eu cunosc un dirijor
Pe-orice stradă, nu la cor.
Are ochii-n trei culori
Și-i atent la trecători.

Puiul politicos

De **Manuela Covaleov**, București

Din oușor puiul cel mic, politicos
A ciocănit și a întrebat:
- Mămico, pot să ies, te rog frumos?
Și cloșca spre lume l-a îndemnat.

Și a pornit-o prin ogradă
Curios să știe și să vadă.
El n-a uitat salutul cald
Celor din curte adresat.

Un “Bună ziua” și “Te rog frumos”
Tot spune puiul cel politicos.
Și toți zâmbesc când îl zăresc,
Cu toții-l plac și îl iubesc.

Și a pornit către gâscanul furios
Și, neatent, s-a împiedicat.
În praf puiul politicos
De maniere nici o clipă n-a uitat.

- Vă rog să m-ajutați să mă ridic!
Și curtea toată a încremenit,
Pentru că el, gâscanul cel voinic,
Doar de scandal a auzit.

Dar o minune atunci s-a întâmplat,
Gâscanul a zâmbit și s-a înbunat.
Cu o aripă din țărână l-a luat
Și i-a vorbit pe-un ton civilizat.

- Ești mic, dar bine educat.
Pe mine m-ai convins și-am învățat
Oriunde mergi, pe un' te-oi duce
O vorbă dulce mult aduce!

Păpușa mea

*Trimisă de **Farida Hassan**,*
clasa a III-a C, Școala nr. 51,
București

Am o păpușică
Tare frumușică!

Are ochi de abanos
Și un chip frumos.

Roșioară e rochița,
Așa este ea, fetița!

Și o cheamă Cristinel,
Trasă e ca prin inel!

scrisorele de la cititori

Dragi mea

Dragi mei,
Îmi permit să vă spun așa tuturor celor care creați această revistă minunată. Sunteți extraordinari! Ceea ce faceți voi nu mai face nimeni în România: reușiți să intrați în sufletele micuților cititori datorită materialelor absolut superbe pe care le publicați. Voi dovediți din plin cât de talentați sunt oamenii din țara noastră - mămici, bunici, educatoare, învățătoare, în general cei care se ocupă de copii. Primăvara să vă aducă în suflet numai bucurii și să realizați tot ce vă doriți!

Cu deosebit respect,

***Irina Hurjui**, Piatra Neamț*

Ora de lectură

Trimisă de
***Constanța Pârvu**,*
Craiova

Radu o carte răsfoiește
Și povestea o citește.

Cuțu desenează
Ceea ce visează:
Un câmp de flori -
Albastre cicori.

Motănel nu știe
Cum să scrie o poezie.
Dac-ar ști
"Vrăbiuta" s-ar numi.
(Ce și-ar linge el lăbuța
Dac-ar prinde vrăbiuța!)

Ursulețul somnoros

Zău că nimeni n-a văzut
Iarna cum a dispărut!
S-a topit și a plecat
Către nordu-ndepărtat.

S-a trezit pădurea-n zori
Cu lăstari, muguri și flori,
Gâze, fluturi și furnici,
Animale mari și mici

Au pornit așa, hai-hui,
Fiecare-n treaba lui,
Toată iarna au dormit,
Dar nu-i timp de trândăvit!

Păsările migratoare
Se-ntorc care mai de care
Pe la cuiburi ce-au lăsat
Scutură și fac curat.

Numai micul Martinel
S-a trezit clipind și el
Și ascultă năucit
Ciripit și zumzăit

Și e tare supărat
Că din somn l-au deranjat!
Cu alergături și larmă
Nu-l mai lasă să mai doarmă

Și cu perna la spinare
Iese din ascunzătoare
Și cu glas cârpit de somn:
- Mai lăsați-mă să dorm,

Hai, măcar până diseară,
Poate mă trezesc la vară!
Mormăind așa-n surdină
Se întoarce-n vizuină.

LUMINIȚA T.

poezii mici pentru pitici

Rândunica

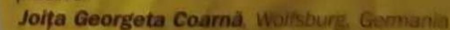
*Trimisă de **Joița Georgeta Coarnă**,*
Wolfsburg, Germania

Caisul nostru a-nflorit
Și-n ramul lui a poposit
Venind din depărtare
O rândunică, ce acum
E obosită tare!

Ea a bătut din aripioare,
A început să cânte-n soare
Și-apoi cu-n ciripit ne-a salutat
Și-n cuibul de sub streșini a zburat.

scrisorele de la cititori

Trimit această poezie prin intermediul dumneavoastră, din nordul Germaniei, tuturor copiilor pe care timp de douăzeci și unu de ani i-am avut sub oblăduirea mea ca dascăl și nepoțeilor mei, Radu și Andrei Joița, din Vlădeni, Dâmbovița, care iubesc această revistă și colecționează fiecare număr cu plăcere.

***Joița Georgeta Coarnă**, Wolfsburg, Germania*

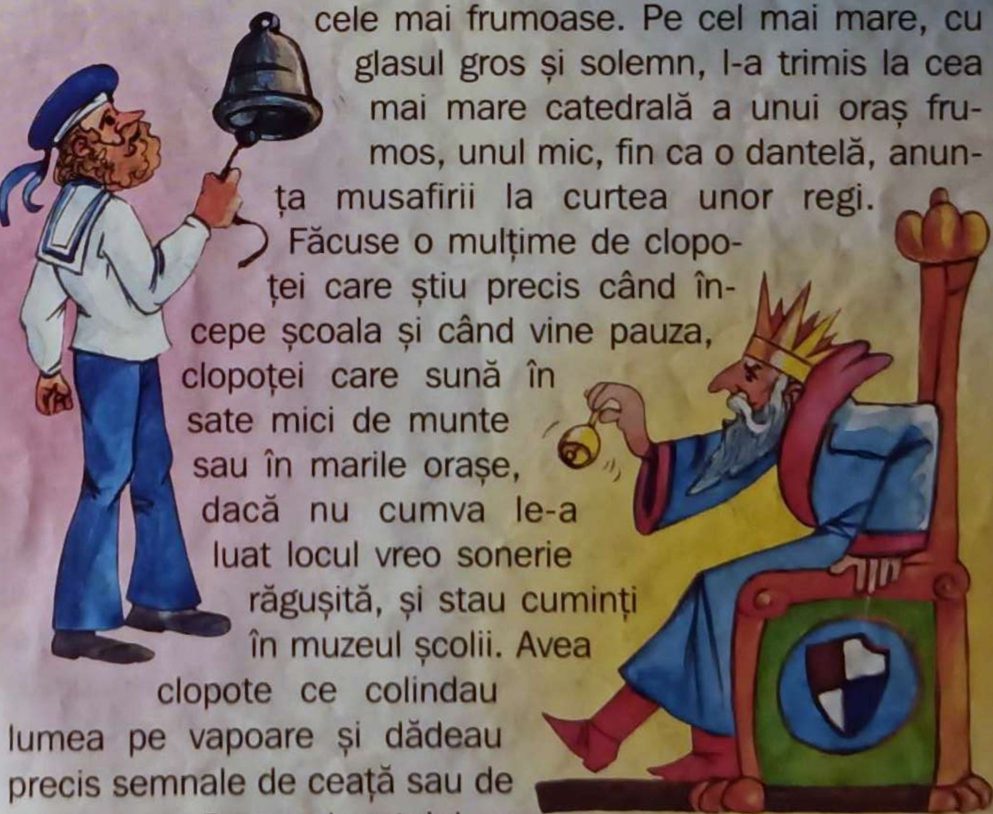

Clopoțelul fără glas

În inima pădurii bătrâne, într-o căsuță veche și frumoasă ca în poveștile de demult locuia și lucra un mare meșter clopotar venit nu se știe când și nu se știe de unde aici. Se spunea că vrea să fie departe de oameni ca să poată lucra liniștit sau că se temea că cineva ar putea să-i fure meșteșugul și să facă alte clopote mai melodioase sau mai frumoase. Adevărul este că meșterul avea aici aer curat și ape limpezi, că glasurile pădurii îl ajutau să dea viață clopotelor lui. Oamenii îi erau dragi și se bucura de oaspeți. Lucra acolo, în pădure clopote pentru toată lumea. Aveau cel mai frumos glas, erau cele mai frumoase. Pe cel mai mare, cu glasul gros și solemn, l-a trimis la cea mai mare catedrală a unui oraș frumos, unul mic, fin ca o dantelă, anunța musafirii la curtea unor regi.

Făcuse o mulțime de clopoței care știu precis când începe școala și când vine pauza, clopoței care sună în sate mici de munte sau în marile orașe, dacă nu cumva le-a luat locul vreo sonerie răgușită, și stau cuminți în muzeul școlii. Avea clopote ce colindau lumea pe vapoare și dădeau precis semnale de ceață sau de vreme rea. Poate clopoțelul ce te-a însoțit la colindat în iarna aceasta a fost făcut tot de el pentru că iubea colindele și învățase micuțele instrumente să cânte corect, și făcuse așa multe că le pierduse numărul.

Într-o iarnă meșterul a rămas izolat în pădure în căsuța lui pentru că a nins mult, mai mult ca în alte ierni. Viscolul a urlat neîncetat și vântul a răscolit pădurea. Meșterul era trist, nu mai putea lucra pentru că nu mai avea materiale și nici pe afară nu putea ieși. Privea pe geam și mângâia din când în când un firișor de iarbă răsărit chiar în pervazul ferestrei lui nu se știe cum. Privea pe geam și aștepta raza de soare care să-i aducă primăvara... Atunci i-a venit o idee: va făuri un clopoțel care să cheme primăvara, s-o cheme aici în pădure. Să știe și ea că e singur acolo, că îi este dor de oameni, de păsări și de flori. A răscolit prin toată casa, prin toate ungherele atelierului său și a găsit un strop de argint și o scoică mică numită ghioc, uitată poate de un client venit de departe, de peste mări și țări după clopotele lui. A topit argintul în cea mai mică formă pe care o avea, a turnat peste el sideful micului ghioc. Nu l-a împodobit cu dantelării, l-a lăsat simplu, alburiu, dar a avut grijă, numai el știe cum, să-i dea putere, curaj să înfrunte iarna și rezistență. Nu i-a dat nici glas. L-a înzestrat cu glasul inimii de care știa el că ascultă primăvara. Știa meșterul că ea vine atunci când sufletul are cea mai mare nevoie de ea, că uită chiar și de calendar uneori dacă știi să o chemi. Și clopoțelul fără glas știa. Pentru că nu avea de ce să-l prindă l-a agățat de firișorul de iarbă de la marginea ferestrei. A ieșit alb și verde. Alb să păcălească iarna, verde să cheme frunzele și iarba. Va face treabă bună, așa cum au făcut mereu toate clopotele lui.

Era târziu când și-a terminat meșterul treaba. Viscolul urla parcă mai tare ca oricând. Ardea de nerăbdare să cheme primăvara și nu l-a speriat nimic. A ieșit în pragul casei și a vorbit cu micul clopot făcut dintr-un strop de argint și din sideful unui ghioc:

- Hai, ghiocel, du-te, adu la mine primăvara. Cheam-o!

Vântul năprasnic i-a smuls din mână clopoțelul fără glas și l-a dus pe aripile lui. Meșterul a rămas în prag cu ochii înlăcrimați. Iubea clopoțelul acesta ca pe copilul lui cel mai drag. Nu voia să se despartă de el și abia a așteptat dimineața să pornească în căutarea lui. La prima rază de lumină a plecat la drum prin pădure, prin zăpada înaltă, prin viscol și ger. Parcă era mai cald și parcă viscolul se potolea.

Simțea meșterul că își făcuse treaba clopoțelul lui. Dar unde era? L-a găsit într-o poieniță însorită. Vântul îl purtase până acolo și îl pierduse în zăpadă. Meșterul a îngenunchiat și l-a cuprins în palme. Era așa cum îl făcuse: alburiu, prins de un firișor verde, mic, delicat, puternic, rezistent și curajos. Ca vântul să nu-l mai poată doborî prinsese rădăcini și se transformase în floare. Clopoțelul fără glas este frumosul ghiocel. Își face bine treaba, ca toți clopoțeii meșterului din pădure. El cheamă primăvara și aceasta îl ascultă cu drag și vine, aduce soarele și trezește natura la viață. Oprește viscolul și umple pământul de bucurie și culoare. Stinge și dorul bătrânului meșter de oameni, de păsări și de flori. Ne anunță că iarna se sfârșește și primăvara e pe drum.

Manuela Covaleov

Dacă ți-a plăcut povestea, arată-i meșterului drumul spre clopoțelul care vestește venirea primăverii!

Află soluția în numărul următor al Cărticelei.

Scrisoare către tata

de **Manuela Covaleov**, București

Mare, am o întrebare:
Unde-l duci pe tata, oare?
Că din valuri și din zare
Chipul lui cu drag apare.

Știi, tu, tata-i marinar
Și pe mări fără hotar
Tata e mereu hoinar.
Îi duci, mare, tu un dar?

O scrisoare pentru tata
Să știe și el că fata
A crescut și a învățat
Alfabetul minunat.

Și te rog, tu, mare dragă,
Pe tatăl meu îl întreabă
Când sosește ca să știu
„Bine ai venit!" să scriu.

Meniul meu preferat

Trimisă de ***Radu Glozea**, clasa a IV-a C, școala nr. 51, București*

Dimineața când mă scol
Mănânc câte un ou de curcă chior,
Iar la prânz,
Cu forțe noi
Mănânc iarbă și trifoi.
Seara, pentr-un somn ușor-
Aer proaspăt - primul fel,
Apă pură garnitură,
Iar desert, eu nu mai pot.
Sunt sătul!
Atâta tot.

Pisicuța

Trimisă de **Răducu Maria**, sat Limpedea, com. Mihăești, jud. Argeș

Pisicuța mea cu dungi
Ce privești așa atentă?
Ai văzut un șoricel
Și vrei să te joci cu el?

Draga mea, te-ai păcălit.
Prada ce atent privești
Este ghemul bunicuței
Ce ușor se învârtește
Când bunica împletește!

Vulpea academiciană

Povestea care-ți place ție

organizează pentru
copii, mămici, educatoare

CONCURS

- ★ ghicitori
- ★ poezii
- ★ scenete

Inspiră-te din povestea
Vulpea academiciană
și trimite-ți creația pe adresa redacției. În fiecare număr vei găsi publicate cele mai bune ghicitori, desene, poezii sau scenete.
Fiecare creație publicată va fi premiată cu **200.000-500.000 lei**, în funcție de complexitate.

Concurent: Andreea Maria și Anita Pană, Oltenița, jud. Călărași
Premiu: 200.000 lei

Mă numesc Anita Pană, sunt elevă în clasa a III-a și împreună cu surioara mea, Andreea Maria, care e la grădiniță, așteptăm cu nerăbdare apariția Cărticelei lună de lună. Suntem înscrise la cercul de desen de la Clubul Elevilor din Oltenița. Vă trimitem două desene inspirate din cartea Vulpea academiciană și vă mulțumim că ne încântați cu publicațiile dumneavoastră. Vă iubim mult!

Concurent: Andra Purdea, Cluj Napoca, jud. Cluj
Premiu: 100.000 lei

Concurent: Alexandra Salomeea Filimon, Oradea, jud. Bihor
Premiu: 100.000 lei

Am 9 ani și jumătate, sunt în clasa a III-a și locuiesc în Oradea. Îmi place mult Cărticica Draga mea pentru copii și aștept cu nerăbdare fiecare număr pentru a citi alte poezii, cântecele și povești, dar și pentru a vedea desenele altor copii. Sper că desenul meu vă va plăcea și că voi primi și un premiu! Vă îmbrățișează cu drag Alexandra.

Concurent: Claudia Lucași, Iași, jud. Iași
Premiu: 100.000 lei

Vă iubesc mult și vă trimit pe lângă desen și o poezie, care sper să vă placă:

Trei litere

A e litera dintâi,
Pentru carte căpătâi.
Ață, ac, alun, aba -
Multe vorbe-ncep cu A!

B e foarte șugubăț -
Parcă-i 3 legat c-un băț.
Barză, broască, brotăcel -
Toate-acestea-ncep cu el!

C e un covrig din care
A mușcat un oarecare.
Carte, cot, copaci, copii -
Doar cu el poți să le scrii!

Concurent: Ioana Mureșan, com. Tritenii de Jos, loc. Pădureni, jud. Cluj
Premiu: 100.000 lei

Concurent: Narcisa Vasile, Călărași, jud. Călărași
Premiu: 400.000 lei

Stimată redacție,
La rugămintea fetiței mele, Anda Diana, de 7 ani, autoarea desenului inspirat de Vulpea academiciană, am compus și eu o poezioară pentru concurs. Povestea ne-a încântat și transmit pe această cale felicitări doamnei Brăescu.

Vulpe hoață, tu nu știi
Că nu-i bine să înșeli,
Să te ții doar de prostii,
Să faci farse mii și mii?

Știm cu toții c-ai vrăjit
Țapul cel neisprăvit,
Știm cu toții că o taină
E ascunsă-n chip și haină!

Dar cu toții am ghicit:
Răul tu l-ai făptuit,
Ai fost prinsă de cu seară,
Porți rușinea drept povară!

Și-acum vei fi pedepsită
(Sigur nu ești fericită!),
Te vei duce chiar la zdup
Condusă de-un câine lup.

Haideți să trăim frumos
Și să știm că-n viața toată
Toate se plătesc, să știți:
După faptă și răsplată!

Soluțiile jocurilor din numărul trecut

Cine e? - pag. 12

Ursulețul - pag. 14

TALON DE FIDELITATE

3

Nu decupa încă talonul!
Păstrează-l pentru
TOMBOLA DE CRĂCIUN

2005

Firul de iarbă

Trimisă de **Bîdea Adriana** clasa a III-a C,
Școala „B.P. Hașdeu", Constanța

A scos capul din zăpadă
Și când colo ce să vadă?
Încă-i iarnă în livadă!
Iar când s-a întors în pat
S-a pornit pe strănutat.

Zmeul

Trimisă de ***Cecilia Covaleov,***
clasa a III-a C,
Șc. nr. 51, București

Un copil și Martinică,
Ursulețul cel pitic.
- Bună ziua, Martinică!
- Te salut, copil voinic!

Martinică s-a mirat:
- Fluturașu-i minunat!
Cum l-ai prins
Și cum de-a stat?

Băiețelul a zâmbit
Și apoi l-a lămurit:
- Nu e fluture, e zmeu
Și l-am construit chiar eu!

Rugămintea îndeplinită

Anastasis era un băiețel minunat, harnic, îi asculta pe părinți și era foarte credincios. Îi plăcea mult să învețe, dar părinții lui nu mai puteau să îl țină la școală. Viața în micul lor orășel din nordul Greciei era tare grea, așa că el s-a hotărât să plece în marele oraș Constantinopole.

Acolo s-a angajat ucenic la un negustor de tutun și din ce câștiga trimitea întotdeauna câțiva bănuți mamei sale ca să-i poată crește pe cei patru frați mai mici rămași acasă. Cât de greu îi era micuțului Anastasis în acel oraș străin! Locuia singur într-o cămăruță sărăcăcioasă, se scula cu noaptea în cap să meargă la slujba lui, muncea foarte mult și alerga de colo-colo toată ziulica pentru treburile negustorului; seara se întorcea flămând și frânt de oboseală. Avea un singur rând de hăinuțe, care se zdrențuiseră, iar ghetele îi erau găurite. Singura lui mângâiere era atunci când, singur în cămăruța lui, înainte de culcare se ruga lui Dumnezeu să-l întărească și

să-i aline povara acestei vieți greu de îndurat. Pentru că știa carte negustorul îl mai punea pe Anastasis să-i scrie scrisori de afaceri. Într-o seară ce i-a trecut prin cap micului băiat? Să scrie și el o scrisoare. A luat condeiul și cu mâna tremurând de frig, la lumina unei lumânări a așternut pe o foaie de hârtie câteva rânduri. Dimineața, când abia licăreau primii zori, Anastasis era în picioare gata să meargă la poștă cu scrisorile. În fața casei s-a întâlnit cu domnul Temistocle. Cine era Temistocle? Era și el negustor, cu o prăvălie unde vindea tot felul de obiecte: tablouri, rame, dulciuri. Avea un suflet bun și era foarte înduioșat când în prăvălia sa intrau băieți săraci ca micul Anastasis. Îl îndrăgise mult pe acest băiețel, îl vedea cât muncea, cum alerga pe străzi aproape desculț și dezbrăcat. În acea dimineață geroasă domnul Temistocle a văzut că fața palidă a lui Anastasis strălucea de o lumină tainică.

- Unde mergi, Anastasis?
- La poștă, domnule

Temistocle, să duc niște scrisori pentru stăpânul meu.

- Dă-mi-le mie să le duc eu, și așa am drum pe-acolo, uite cum tremuri de frig, du-te la muncă!

- Mulțumesc mult, domnule Temistocle.

Luând scrisorile, Temistocle s-a uitat lung în urma băiețelului. „Sărmanul de el, cât de greu îi e!", își zicea el. Și a aruncat o privire peste scrisori: unele erau adresate către negustorii de tutun, altele erau pentru oameni importanți. O scrisoare însă i-a atras atenția: pe plic o mână de copil scrisese „Către Domnul Iisus, în cer". Inima domnului Temistocle s-a înmuiat dintr-o dată. A deschis plin de emoție plicul și a citit cele scrise de Anastasis în ajun: „Doamne Iisuse, ajută-mă, te rog, să trec cu bine de această iarnă. Hainele mele sunt rupte, iar ghetele sunt stricate. De mult nu i-am mai trimis mamei mele un ban, căci cei pe care îi câștig nu-mi ajung nici pentru mâncare. Ai milă de mine, robul tău, și ajută-mă. Anastasis". Domnul Temistocle s-a dus repede acasă, a pregătit un pachet cu haine călduroase de iarnă, unde a pus și câțiva bănuți, și a mers la poștă. După două zile, micul Anastasis a trebuit să meargă din nou la poștă.

Venise un pachet pentru el. Cine poate descrie bucuria care l-a cuprins la vederea hainelor și a ghetuțelor noi? Rugăciunea lui fusese ascultată. Îmbrăcat în veșmintele cele călduroase a pornit spre casă. A trecut pe lângă prăvălia domnului Temistocle, care i-a zâmbit dinăuntru cu multă bunătate. S-a dus acasă în cămăruța lui și în genunchi, emoționat și cu ochii plini de lacrimi, nu a putut să rostească decât aceste cuvinte: „Doamne, îți mulțumesc!" Nici domnul Temistocle, nici negustorul de tutun, nimeni nu avea de unde să știe în acel moment că peste ani și ani micul Anastasis o să devină Sf. Nectarie Tămăduitorul, un mare sfânt al Greciei care este iubit și la noi în România. O părticică din moaștele lui se află în București la Mânăstirea Radu-Vodă. Să mergeți și voi, copii, pe acolo să vă închinați și să rostiți o rugăciune și așa cum rugăciunea lui Anastasis a fost împlinită de Domnul Iisus prin bunătatea negustorului Temistocle și vouă v-o va împlini Dumnezeu într-un chip știut numai de El.

Repovestită de Cristina Manea

Învață o rugăciune!

Eu mă culc,
Că-s obosit,
Vino, Tu,
Iisus iubit,
Și închide
Ochii mei
Cum faci
Cu copiii Tăi.
Îngerașul
Lin coboară
În pătuțul meu
Să aducă
Somnul dulce
De la Dumnezeu.

